

·РЕТРОРОМАН·

АНДРІЙ КОКОТЮХА

ПРИГОДИ КЛИМА
КОШОВОГО
ПРОДОВЖЕННЯ
1914 — 1918

Харків
«ФОЛІО»
2020

ЛЬВІВ, ГРУДЕНЬ 1913 РОКУ, ВУЛИЦЯ ГОРОДОЦЬКА

Щого чоловіка вона не боялася. Так, він справді дивний. За п'ять останніх років, відтоді, як почала продавати себе, Анна бачила сотні мужчин. Не рахувала навмисне, бо збивалася з ліку. Але після того, що сталося, не могла пересилювати себе. Кілька разів пробувала завести постійні, сталі стосунки, як було раніше, на тих самих умовах, чи трошки гірших. Проте всякий раз розуміла: сама не хоче прив'язуватися ні до кого.

Хай краще мужчина не любий. Лиш гроші дає, заходить, коли припече, покричить трошки, стравить пару, бо жінкою ж удома так не покеруєш. Не лупцює, і на тому дяка. Та все одно, знаючи себе, відчувала — навіть до такого за короткий час прикипить серцем. Нічого не зможе з собою вдіяти, таку вже має натуру. Ліпше сама відмовиться, розірве, прожене, зробить шкоду собі, бо їм усім байдуже.

Не Анна — так Зося.

Не Яся — так Крися.

Не Стефа — так Марія.

Ні до чого іншого вона не могла себе прилаштувати. Звісно, брати гроші з незнайомих чоловіків за короткі любовці без кохання — не зовсім те майбутнє, яке Анна уявляла собі в дитинстві. Знала: хоче гарний одяг, як у тих панянок, що заходили до модного салону, де слугувала її мама і де сама вона проводила весь час, вільний від школи. Молоді й підтоптані, вродливі й не дуже, високі й низенькі, фігуристи чи кострубаті — усі вони виглядали в очах дівчинки *дамами*.

Її мама часто примовляла: як не встану, то, певно, їсти не буду. Говорила це на пам'яті Анни завжди, і йшлося не про снідання, нею приготоване. Коли вона слабувала, що траплялося, донька сама гріла й подавала матері в ліжко. Саме тому дівчинка вважала: жувати та ковтати можна й лежачи. Згодом, коли стала старшою і почала багато що розуміти, второпала: не буде, що з'їсти, якщо мама лежатиме скільки хоче, замість вставати й іти до праці. Не працюватиме тяжко — не заробить. Не заробить — нічим буде годувати себе та дитину.

Усвідомивши це одного разу, Анна засумувала. Бо розуміла: дами, котрих щодня бачить у салоні, мають змогу валятися у своїх ліжках на чистій білизні так довго, як того їхня душа забажає. Їм теж можуть носити сніданки в будуари й напевне приносять каву зі свіжими булочками чи мигдальними тістечками. Але задля того дамам не треба хворіти. Їм слугують покоївки. Чи, ще краще, оті пани-кавалери, з якими пані заходять, аби подивитися на новинки, поміряти щось, замовити й забрати замовлення, а то й просто попліткувати з власницею, пані Адасовською.

Та знала багатьох. Для кожної завжди мала чай, каву, тістечка, наливки й лікери домашнього приготування. Дами, навіть без наміру щось придбати, заходили пощебетати. Якщо їх супроводжували багато вбрані кавалери, змушені були або терпляче чекати, або — що частіше — лишати жінок наодинці, відходячи у справах та зазвичай неодмінно повертаючись. Бо за час, проведений у важливих жіночих розмовах, постійна клієнтка в половині випадків таки неодмінно вирішувала щось купити. Тож щедрий кавалер, зітхаючи, мусив лізти по гаманець.

Анну тут сприймали за свою настільки, що якийсь час навіть вважали донькою чи бодай близькою родичкою пані Адасовської. Та не мала власних дітей, проте визнавати чужих не збиралася. Власницю не ображала подібна помилка, не драгувала. Навпаки, тішила. Аж поки служниці одного разу не урвався терпець, і вона не сказала досить різко:

— То моя дитина, пані щось плутає.

Нікого її мама тим не розгнівала. Пані Адасовська ще й натякнула на якусь *породу*: мовляв, не пропадеш ти з такою породою, Аничко. А щоби дійсно не пропала, власниця наполегливо порадила дівчинці вчитися. Навіть взяла навчання під особистий контроль, перевіряючи знання мов, наполегливо вимагаючи від підопічної, аби та багато читала, могла відповісти на просте питання з природничих дисциплін, загалом стежила за собою.

Згодом вона зрозуміла: пані Адасовська вирішила піклуватися про неї, бо в якийсь момент справді відчула до дівчини потяг, дуже близький до материнського. З притаманною їй делікатністю весь час підкреслювала — не претендує замінити дівчині рідну матір, але у вихованні сприятиме в міру сил та можливостей. Звісно, якщо це не вимагатиме від власниці модного салону якихось спеціальних надмірних витрат. Минув ще час, і Анну ніби осяяло, бо раптом виявила — добровільна вихователька *прочитала* її, що було досить просто.

— Хочеш мати чоловіків та блага від чоловіків — будь їм цікавою, — повчала та. — Мовчи, коли треба. Сама знай, коли. Треба говорити — підтримуй розмову. Будь розумнішою за них, але виду не показуй. Приховуй розум старанно, всіх сил до цього докладай. Але кожен чоловік має бачити: ти не дурна й не покірна, ти лише придурюєшся, приховуєш свої можливості й здібності, бо так належить. І розумієш усі правила їхньої гри. За це кожен відчуватиме себе ліпше, ніж у материній утробі. Ось коли ти, дівко, добре зробиш свою роботу.

Про пані Адасовську вона дізналася небагато. Та неохоче розводилася про себе з донькою служниці. Хоч між ними склалися цікаві й дивні стосунки. Та Анні досить було почути краєм вуха: салон подарований багатим чоловіком без малого десять років тому на знак вдячності. Решту лишалося додумати, але бідною уява Анни ніколи не була.

Висновки для себе зробила.

Мету визначила.

Навіть дві.

Перша — стати такою, як оці дами, котрі заходять під ручку з кавалерами й можуть собі дозволити їсти, не встаючи для цього щоранку вдосвіта.

Друга — заслужити вдячність та отримати ось такий чи інший модний салон. Мама в ньому буде управителькою. Служниць собі сама винаймає.

Першу частину плану втілити вдалося. Ще й не раз.

Потім сталася катастрофа.

І раз не мало значення, хто продає себе випадковим чоловікам. Освічена містянка, що чим далі, тим певніше втрачає шанс піднятися й знову вибитися в люди, бо роки поволі беруть своє, — чи дівка із забитого села. Для якої лупанар, а в гіршому випадку — вулиця може вважатися більш вдалим вибором, ніж жити в такому ж бруді, та при цьому — ще й у злиднях.

Після того що сталося п'ять років тому, Анні довелося виїхати. Осіла в Луцьку. До рідного міста поверталася за цей час лиш раз, поховати матір. Ловила на собі погляди, від цікавих до відверто неприязних. Знаємо, мовляв, звідки в тебе гроші, яким місцем ти, дівко, їх заробляєш. Часом кортіло викрикнути всім отим панянкам: заздрите, завидки беруть, що самі не ладні до подібного труду й ніколи придатні не були, та вже й не будете. Йой, що б здійнялося! Та в останній момент усе ж стримувалася, прикушувала кінчик язика.

Наука пані Адамовської далася взнаки.

Сюди, до Львова, вона вибиралася перед Різдвом удруге. Холодний грудень зичив гарячі заробітки. Напередодні різдвяних свят місто починало вирувати, працювати нікому вже не хотілося, чоловіки ставали щедрішими, гуляли частіше, і дівчата з інших міст вибиралися на заробітки, що дозволяло потім відбувати святу вечерю в тиші та спокої, без сумних думок про завтрашній день, зустрічати першу зірку, загадувати бажання, вибиратися до служби Божої подалі від місця, де можуть впізнати хтивці, котрі по святах стають святошами. Потім — так само тихо зустріти Новий рік. Далі — знову боротися за життя, борсатися, збивати масло, мов та жаба в глечики.

Як і того року, Анна винайняла помешкання на Городоцькій¹, недалеко від того місця, де вулиця перетікає в Казимирівську². Там працював законний лупанар, але вздовж вулиці з настанням темряви прогулювалися, не особливо ховаючись, мисливиці різного віку. Дівчата з Казимирівської не вважали таких, як Анна, конкурентками. Бо знали: приблудні заберуться геть, місцеві лишаться. До того ж нині саме приїжджі заробітчани отримали нагоду заздрити тим, хто має дах над головою і кого ще й охороняє поліція.

Небезпечно стало на вулиці. Он і газети пишуть, аж захилинаються.

Про наглі смерті дівчат вона почула вже в перший же день, як приїхала. Навіть вирішила забиратися геть чи хоча б перебратися в безпечніше місце. Проте, переспавши з невеселими думками ніч, на ранок опанувала себе, сіла й склала почуте до купи. Недарма все ж таки пані Адасовська дбала, аби Анна добре вчилася. Боятися й панікують дурні, мудрі рахують варіанти. Тим більше що варіанти в неї були. Мала, з чого обирати.

Давно знала, де мешкає стара знайома. Дотепер не припускала, яку може мати з неї користь. Тепер же все складалося. Анна високо себе цінувала, помінявши статус п'ять років тому. Хай спосіб обрала інакший, але ж це не значить зовсім уже опуститися! Дна вона не досягла, лічити гроші вміла, з математикою все гаразд. Тож дозволила собі порахувати одного клієнта на кожен будній день, двох — на вихідний. Взяла по верхній позначці, не менше десяти корон. Помножила й отримала суму, яку може дістати, якщо погодиться забратися зі Львова надовго.

Тож зробила перші кроки до здійснення мети: заробити гроші в королівському місті напередодні Різдва, в які-то віки не працюючи. Вийде — слід подумати, як краще розпрощатися з ремеслом, яке втомило. Вона ж іще молода, одного року з тією особою.

Гаразд, хай та на два роки старша. Нічого цей факт не міняє.

Та поки все йшло, як ішло, Анна не збиралася сидіти без діла. Вклалася в оренду помешкання, не сидіти ж там дурно, коли настає рання груднева ніч. Чутки не спадали, поліція вже кілька днів публікувала оголошення в газетах. А окремі агенти в цивільному навіть ходили вечорами довколишніми вулицями. Вони чіплялися до жінок, просили не ризикувати, не драгувати, не провокувати. Кілька разів нарвалися на порядних, дістали ляпанців. Один раз — просто в Анни на очах.

От вона посміялася! Ніколи не любила поліцаїв, завжди раділа, коли якийсь потрапляв у халепу.

Так вони й познайомилися з тим чоловіком. Опинився поруч, так само не приховував утіхи з побаченого видовища. Її ж відразу розкусив, хоч Анна не надто ховалася. Щира радість дозволила відкинути страхи й підозри. Слово до слова — і вони вже йшли до неї в помешкання.

Чоловік потім попросив нікого більше не приймати цими днями. По можливості не мати більше жодних контактів із колежанками³. Нікому нічого про нього не казати. Заради Бога, відповіла на це Анна. Так навіть краще, комфортніше. Заплатив щедро, можна більше не вештатися вулицею, забути про страхи. А між тим і план її спрацює, таки отримає бажане відкупне, нарешті відпочине.

Так, чоловік дивний. Говорить мало, не вимагає себе розважати розмовами. Звикла вона до іншого — сповіді вислуховувати, засмічувати голову чужими родинними труднощами, дізнаватися про погані характери незнайомих їй жінок, які не хочуть того, не вмюють іншого, кривляться від третього... Ось у чому дивовижа.

Але, поклавши руку на серце, всім би бути такими дивними.

Щоправда, погляд... Як би пояснити... Та для чого пояснювати. Дивиться чоловік, як уміє. Ще на вираз очей звертати увагу.

Ні, закінчувався рік добре. Отже, наступний обіцяє бути кращим.

У двері постукали.

Анна глянула на годинник.

Без запізньє. Уже втретє. Справді, мало знала вона пунктуальних.

Проходячи повз дзеркало, поправила зачіску.

Відчинила.

Він.

Розділ перший

КЛИМЕНТІЙ КОШОВИЙ, АДВОКАТ І НАРЕЧЕНИЙ

 Знедавніх пір пропускати прем'єру у театрі чи в кіно стало правилом поганого тону й верхом непристойності.

Так виглядало останнім часом Климове світське життя. Ще рік тому воно обтяжувало. Клим ніколи не почувався вільно на подібних заходах, сама присутність на яких вимагала дотримуватися певних правил у поведінці й вбранні, а також — купи умовностей, що завжди обтяжували. Супроводжувати Басю на численні прийняття перетворилося для нього на обов'язок та правила світського етикету. Ніхто й ніде не сприймав пана Кошового інакше, ніж близького друга яскравої театральної акторки Барбари Райської. Його постать поруч із рудою панною передусім убезпечувала її від надмірних та набридливих зазіхань, і Клим відчував себе не більше, ніж охоронцем.

Щоправда, часом публіка озиралася й на нього, пригадуючи: це ж той самий *русин*⁴, емігрант із Києва, втікач від переслідувань царського режиму, котрий свого часу допоміг поліції заарештувати російську терористичну боївку. З терористами пов'язав себе відомий львівський адвокат Євген Сойка, чию наглу смерть на них і списали. Також Кошовому згадували участь у розкритті моторошної й огидної таємниці старого будинку на вулиці Валовій — там у пивниці вбивця поховав розрізане на шматки тіло власної дружини. Але чим далі, тим менше Климова особа нагадувала львівському товариству про ті давні пригоди. Адже час не стояв на місці, а сам Кошовий за родом своєї діяльності не міг привертати надмірної уваги.

Займався він не дуже цікавою для загалу справою — служив помічником у нотаріальній конторі «Штефко та партнери» на вулиці Шевській. На той час її засновник, Степан Якович Штефко, зазначених на вивісці партнерів не мав. Хоча колись, на початках, вони були. Невеличка юридична фірма захищала в австрійських судах інтереси передусім українців — або русинів, як називали тут цей народ. Сам же старий нотар мав членство в абсолютно всіх політичних, суспільних та навіть культурницьких спільнотах, чий статут відповідав інтересам народовців. На час, коли тридцятирічний київський адвокат влаштувався до пана Штефка помічником, контора переживала не кращі дні. Степан Якович розсварився з усіма партнерами через нюанси в політичних поглядах. І тримався на плаву лише через те, що дивом вдалося зберегти стару клієнтуру.

Взявшись до праці, Клим уже встиг прославитися на весь Львів. Після того «Штефко та партнери» стала досить популярною — по гарячих слідах описаних газетярами й зазвичай перебільшених пригод Кошового. Відтоді пан Штефко вирішив не обмежувати функції помічника лише марудною канцелярщиною, дозволивши тому заступати власника дедалі частіше. Незабаром Клим став управителем, йому навіть підняли платню, і це дало змогу впритул повернутися до студювання законів Австро-Угорської імперії.

Кошовий збирався зробити все можливе, аби повернути собі адвокатську практику.

Не було б щастя, аби не біда — правдивість приказки перевірів на собі два роки тому, коли проти волі втягнувся у гучну кримінальну справу й погодився приватно з'ясувати справжні обставини смерті Агнешки, єдиної доньки відомого впливового промисловика Леона Радомського. Про Климову участь у цій справі знала дуже мала кількість осіб, і після вдалого її вирішення всі втаємничені домовилися зберегти секрет.

Густав Сілезький, відомий та впливовий у львівському кримінальному світі чоловік, узагалі забрався зі Львова геть, щойно з нього зняли підозри в убивстві. За чутками, осів

у Варшаві, де легше загубитися, і Кошовий намагався по можливості менше цікавитися ним та уникати небезпечних контактів із його спільниками. Інші посвячені лишилися в місті, бо ані начальнику кримінальної поліції Мареку Віхурі, ані Магді Богданович, вдові його попередника та близькій подрузі загиблої Агнешки, ані Йозефу Шацькому, другові Кошового, дантистові з Кракідалів⁵, ані самому панові Радомському не було жодного сенсу виїжджати зі Львова.

Але та історія незабаром принесла Климові несподівані плоди.

Почалося з сумної події: минулої зими, відсвяткувавши Йордана, у своїй постелі тихо відійшов Степан Штефко. Займатися похороном випало Кошовому. Він зробив усе можливе, аби старого нотаря гідно провели в останню путь, хоча весь час не міг викинути з голови зовсім недоречну в такі сумні дні думку: *що далі?* Інших власників контора не мала, а пані Штефко навряд чи захоче опікуватися нею. Немолодій жінці простіше почати турбуватися про її продаж, отримати якісь гроші й мирно доживати свій вік, готуючись вирушити колись за чоловіком. Ким би не був новий власник, навряд чи він захоче тримати в себе помічника свого попередника. До того ж питання грошей — приземлене, але вкрай важливе для Клима. Перебравшись із Києва до Львова, інших джерел заробітку, крім платні у конторі, він не мав.

Усе вирішилося несподіваним чином. Нотар родини Штефків попросив Кошового лишитися після поминального обіду, а потім у присутності вдови розкрив заповіт, завбачливо складений Степаном Яковичем дев'ять місяців тому. Цим документом «Штефко та партнери» передавалася в повну власність помічника, котрого старий, не поставивши Клима до відома, зробив своїм партнером. Умова: новий власник зобов'язується регулярно допомагати пані Штефко фінансово, виділяючи на її потреби не менше, ніж десять відсотків загального прибутку від діяльності контори.

Спершу Кошовий отетерів від такого щастя. Потім зрозумів, який тепер матиме тягар. Адже налагодити роботу, одначасно будучи і нотарем, і його помічником, він фізично не

зміг би. Проте винаймати людину, як це свого часу зробив пан Штефко, теж не міг собі дозволити попервах. Почати ж без допомоги — потонути в паперах і зайти в глухий кут. Так чи інакше, про навчання й адвокатську практику можна поки що забути.

Вихід підказало саме життя. Кошовий уже мав знайомства серед студентів, котрі студіювали право. Серед них зустрічалися українці, що перебралися на науку з довколишніх галицьких сіл й мали проблеми з дахом над головою. Не всім виявилось по кишені винаймати навіть тісний закапелок. Розуміючи, що спекулює, й то досить цинічно, на труднощах незможних русинів, Клим усе одно домовився з таким собі Остапом Найдюю, який щойно відсвяткував свої дев'ятнадцять: студент-правник спить у конторі безкоштовно, натомість так само без гонорару, або — за мізерну платню перебирає на себе роботу помічника нотаря. Хлопець на це радо погодився, надалі виявляв неабияку старанність. Отже, попервах Кошовий дав собі раду.

Далі справи пішли вгору, й тут не обійшлося без участі Леона Радомського. Хтозна, звідки він дізнався про намір Кошового роздобути-таки адвокатську практику у Львові. Та в потрібний Климові момент саме його неофіційне клопотання стало вирішальним: улітку минулого року вдалося скласти іспити та отримати нарешті всі необхідні папери. З вистражданої ліцензії зробив копію, завірив та урочисто почепив узятий в рамку документ над своїм робочим столом у конторі. Її назву поміняв і тепер мав візитки з написом: «Климентій Кошовий. Захист ваших інтересів» з одного боку і «Адвокат Кошовий» — з іншого. Це саме значилося на новій вивісці. Найда лишився тепер уже помічником адвоката. І скоро новоспечений господар міг собі дозволити гідно оплачувати його роботу. Настільки гідно, що студент перебрався в окреме помешкання, хай далеченько, на Клепарів⁶, але — за будь-яких обставин затишніше, ніж нотаріальна контора з тапчаном замість ліжка.

Клим принципово не брався за кримінальні справи. Намагався триматися від того подалі, особливо — піс-

ля подій, пережитих під час пошуків справжнього вбивці Агнешки Радомської. Відчув на власній шкурі, що воно таке — залежність від кримінальників, котрі несподівано можуть нагадати сказані за певних обставин слова й поставити вимогу: виконуй — або помреш. Цивільні справи гарантували більші гонорари, навіть якщо в судах доводилося програвати суперечки. На репутацію Кошового подібні фіаско зовсім не впливали, перемагав частіше, ніж програвав. При цьому над Климом висіла історія адвоката Сойки: той майже ніколи не програвав, але його виграші завжди були брудними.

Спосіб діяльності дозволив Кошовому значно розширити коло *пристойних* знайомств. Басю, яка остаточно повернулася до нього після непорозуміння, виниклого під час пошуку вбивці панни Агнелі, такий статус коханця більш ніж задовольняв. Бо відтепер модний і популярний львівський адвокат перестав бути додатком до знаної акторки. Їх у світі почали сприймати рівноцінною парою. А щоб остаточно визначитися, Бася почала спершу повільну, та чим далі — тим рішучішу атаку на Кліма, внаслідок чого перед минулим Різдом вони заручилися.

Тож Кошовий готувався до весілля. Церемонія прощання з парубоцьким життям призначена заздалегідь і має відбутися після святкування Миколая, вже менш ніж за три тижні.

Так, одруженим, Клим готувався увійти в новий, тисяча дев'ятсот чотирнадцятий, рік. Своїх батьків уже повідомив, вони збиралися приїхати, лишитися в Європі й відсвяткувати разом Різдво. Ньюанси, пов'язані з тим, що наречений — православний, а наречена — вихрещена католичка, вирішилися. Без нагальної потреби на цих деталях домовилися не акцентувати. Їх повинчають, президент міста⁷ зробить запис у реєстраційній книзі.

Ось усе, що батькам треба знати. І та мінімальна формальність, якої волів дотриматися Клим. Бо парує Бог, а не чиновник. Вінчання і обіцянка, дана перед Богом та людьми, важили для Кошового більше за юридичне оформлення шлюбу.

Чесно кажучи, інша думка з цього приводу його не цікавила.

Пара збиралася в «Копернік»⁸.

Останнім часом Басю дедалі більше цікавило кіно, а кіно, своєю чергою, придивлялося до молодого театральної прями. Спільної мови поки не знаходили, бо панна Райська погоджувалася лише на головні ролі, при цьому не збиралася розривати контракт із «Колізеєм», а якщо доведеться вибирати — вимагала від керівників кінофабрик солідної грошової компенсації. Натомість фільмарі коли делікатно, а коли — прямим текстом, не добираючи виразів, просили Басю спуститися на землю.

Клим так часто вислуховував це від нареченої, що часом відчував себе її агентом, юристом та директором в одній особі. Проте всякий раз слухав Басю не з ввічливості, як здебільшого роблять чоловіки, показово переймаючись жіночими проблемами, а думками в той момент перебуваючи в пивному барі. Кошовому справді було цікаво, як працює все, що лишається за лаштунками видовища. Адже і театр, і кіно, й усе, що пропонувалося людям за гроші, насамперед мало на меті явити виставу, ілюзію, мало схожу на правду життєву модель. Тут зазвичай самої творчості не досить.

До того ж Климові імпонували прагматизм нареченої в усьому, що не стосувалося їхніх стосунків та стосунків із друзями та приятелями. Бо сам був таким. А як не був, то став — життя змусило. І зовсім не шкодував про це. До своїх тридцяти п'яти років Кошовий прийшов зрілим чоловіком, котрий не лише відбувся в професії: він здобув, ледь не зубами вигриз право займатися нею там, де, здавалося, чужинець працювати не зможе. Забагато сил витратив, безліч разів переступав через себе і власну погорду, аби тепер мати власну адвокатську практику й навіть певну популярність у Львові.

Коли так — чому, заради чого, якого милого він повинен надавати безкоштовні консультації бідним! Або брати меншу платню з клієнтів лише тому, що вони — українці, вихідці з русинських громад, а значить, не такі заможні, як поляки,

німці чи євреї. Не кажучи про росіян із москвофільських гуртів⁹, котрих узагалі фінансують з-за східних кордонів.

Клим уже набув сумного досвіду. Бо спершу намагався помагати клієнтам-українцям чим міг, скоро побачив — сідають на голову, не лишаючи часу на інших клієнтів, справжніх, котрі готові оплачувати його послуги. Одного дня не стримався, відповів надміру наполегливому панові Громнишину, незмінному фундаторові товариства «Братні»: «Дуже перепрошую, але бідні — бо дурні, а дурні — бо бідні». На що отримав обурене: «Як Хома до Бога, так і Бог до Хоми!», після чого Громнишин пішов, хряснувши дверима, а наступного дня почав із новою силою таврувати манкуртів та хрунів¹⁰, згадуючи при цьому прізвище Кошового всує. Відтоді бажаючих отримати адвоката надурняк або майже задурно поменшало, проте не аж так, бо викривальні спічі пана Громнишина насправді чула дуже мала частина містян, а зважало на них іще менше народу.

Через це Клим позитивно, навіть із захватом сприймав щирі бажання Басі продати свій талант якомога дорожче й забезпечити гарантіями: між талантом і злиднями не має стояти знак рівності. Поки все спиралося для неї у брак пропозицій саме у Львові. До минулого року в місті, ніби створеному для кіно, стрічок не фільмували, завозячи атракціони з Варшави, Відня, Парижа, Рима та Берліна, а часом — американські. А там, як із сумом визнала Бася, вистачало своїх прим першої величини, до того ж — із досвідом. Не потрібна Барбара Райська, якщо вже є Аста Нільсен¹¹, Франческа Бертіні¹² чи фатальна Мюзидора¹³. Якось Бася призналася нареченому: готова зіграти хай маленьку роль, але погодиться лише на зйомки у новому «Фантомасі», бо там швидше помітять, запам'ятають і запропонують щось серйозніше.

Натомість пропозицій, котрі тамували б амбіції панни Райської, все не надходило. Квола надія з'явилася саме минулого року, коли у Львові почала працювати перша фірма, яка виробляла кіно самотужки¹⁴. Та все одно, за переконанням Кошового, не лише в місті, а й по всій Галичині таких фірм мало б стати більше. Щоб як не витіснити привозні фільми,

то досить успішно розвиватися паралельно. Ось тоді, переко-нував він наречену, їй швидше вдасться втілити мрію стати зіркою електричних, а не класичних театрів.

Бася не заперечувала. Хоча майже відразу після церемонії заручин узяла собі таку моду — вставляти своє слово проти його там, де на те не було потреби. З чого Клим зробив висновок: раніше погоджувалася з ним, вдаючи то руде чортеня, то золотаву пухнасту кицю, вона просто приживалася. Створювала ілюзію, що так буде завжди, і зміна статусу коханців на наречених, а потім — на подружжя все інше лишить незмінним. Тепер же, здолавши холостяка та взявши його чоловічу фортецю, Бася стала вважати верхом непристойності погоджуватися з майбутнім чоловіком у всьому, навіть у дрібницях.

Можливо, Кошовий у таких випадках говорив те, що вона воліла чути. Але більш вірне пояснення — молоду жінку захопила підготовка до шлюбної церемонії. Тому все інше з її наближенням відступило на задній план.

Саме зараз Бася зачинилася в спальні з модисткою, котра принесла чергову модель весільної сукні. Обговорення тривало вже майже дві години, і Кліма в такі таїнства ніхто не збирався посвячувати. Наречена в день весілля має приголомшити нареченого, а сукню вона вважала головним сюрпризом. Побачити вбрання раніше, навіть не на ній, а окремо — погана прикмета, можна наврочити, і Бася знала безліч подібних оповідок.

Попри це вона не забула, що зібралася в «Копернік» на нову фільму про Фантомаса. Кіно в певних колах, особливо — театральних та загалом світських, вважалося забавою вар'ятів та батярів, не інакше. Та й публіка на сеанси збиралася справді строката, галаслива, зовсім не шляхетна. Але це не означало, що Клим міг виходити з помешкання вбраним аби-як. Бо після сеансу вони неодмінно йшли кудись вечеряти. З нареченою популярний адвокат відвідував лише пристойні місця, а там постійно зустрічався хтось із знайомих.

Бася попередила — за часом стежить, вони скоро закінчують, тож Кошовий почав одягатися для виходу. Завжди

ЗМІСТ

РІЗНИК ІЗ ГОРОДОЦЬКОЇ

Львів, грудень 1913 року, вулиця Городоцька	7
Розділ перший. КЛИМЕНТІЙ КОШОВИЙ, АДВОКАТ І НАРЕЧЕНИЙ . .	14
Розділ другий. ОХ, ЦЕЙ НЕЩАСНИЙ ЛУКА	30
Розділ третій. ЧОТИРИ МЕРТВІ КУРВИ	43
Розділ четвертий. ЛАСКАВО ПРОСИМО ДО БОЖЕВІЛЬНІ	58
Розділ п'ятий. КІЛЬКА ЦІКАВИХ ПАЦІЄНТІВ	68
Розділ шостий. ЧЕСТЬ, ПАНОВЕ ПОЛЩЕЙСЬКІ!	82
Розділ сьомий. ФОРЕЛЬ ПАНСЬКА	89
Розділ восьмий. СМІХ У ТУМАНІ	100
Розділ дев'ятий. ПАРУБОЦЬКА ВЕЧІРКА	112
Розділ десятий. ЕСТЕР ШАЦЬКА ГНІВАЄТЬСЯ	122
Розділ одинадцятий. ВА-БАНК	133
Розділ дванадцятий. КУРВА З ГОНОРОМ	151
Розділ тринадцятий. ПРОКИНУТИСЯ З КІНОЗІРКОЮ	164
Розділ чотирнадцятий. СЛЬОЗИ МАГДИ БОГДАНОВИЧ	171
Розділ п'ятнадцятий. МОРОЗ І ВОЛОССЯ	181
Розділ шістнадцятий. MODUS OPERANDI	189
Розділ сімнадцятий. КОЗЕНЯ НА МОТУЗЦІ	197
Розділ вісімнадцятий. НАРЕЧЕНА БУЛА В БІЛОМУ	208
Львів, грудень 1913 року, Верхній Личаків	222
Коментарі	229

КОХАНКА З ПЛОЩІ РИНОК

Львів, листопад 1914 року, площа Ринок	235
Розділ перший. КЛИМЕНТІЙ КОШОВИЙ, МАЗЕПИНЕЦЬ	241
Розділ другий. СТАРИЙ НЕДОБРИЙ ЗНАЙОМИЙ	253
Розділ третій. СПРАВА КРИВАВА Й ДЕЛІКАТНА.	259
Розділ четвертий. КЛОПОТИ НА ВОЛІ	270
Розділ п'ятий. ПЕРШИЙ СВДОК І ЧОЛОВІЧИ КАПЦІ.	278
Розділ шостий. ТАЛАНТИ МАЛЕНЬКОЇ ПАННИ	291
Розділ сьомий. ВІСНИК СМЕРТІ	303
Розділ восьмий. КРИЗЬ ШПАРКУ В СТІНІ.	316
Розділ дев'ятий. ОСОБИСТІ РАХУНКИ В СУТІНКАХ.	333
Розділ десятий. «ЦЕ РЕВОЛЬВЕР, ПАНЕ ЦЕЗАРЮ!»	344
Розділ одинадцятий. ГИРЯ КРАКІВСЬКИЙ.	354
Розділ дванадцятий. КОМЕНДАНТСЬКА ГОДИНА	368
Розділ тринадцятий. «БОЖЕ, ВОНИ РОЖЕВІ...».	375
Розділ чотирнадцятий. ДЕЩО ПРО ОБЛОГУ ПЕРЕМИШЛЯ	390
Розділ п'ятнадцятий. ОФІЦЕРСЬКА ЧЕСТЬ	400
Розділ шістнадцятий. ЛІКАРСЬКА ТАЄМНИЦЯ.	411
Розділ сімнадцятий. ВЕЧЕРЯ НА П'ЯТЬ ПЕРСОН.	425
Розділ вісімнадцятий. РОЗЧАРОВАНИЙ УБИВЦЯ.	440
Львів, червень 1916 року.	451
Коментарі.	457
Література	462

ВТІКАЧ ІЗ БРИГІДОК

Львів, жовтень 1916 року, «Приют для хворих і виздоровців УСС», вулиця Петра Скарги.	465
Розділ перший. Климентій Кошовий, громадський діяч	471
Розділ другий. Врятувати героя війни	484
Розділ третій. Диво в кабінеті комісара поліції	499
Розділ четвертий. Інший спосіб вийти з тюрми	509
Розділ п'ятий. Втікач і заручник	520
Розділ шостий. Отак і лишайся живим....	535
Розділ сьомий. Страва правовірних євреїв.	547
Розділ восьмий. Голова обертом	559
Розділ дев'ятий. Король помер	572
Розділ десятий. Чому не буває колишніх поліцейських	584
Розділ одинадцятий. Блискавки	591
Розділ дванадцятий. Старшина Арсенич	607
Розділ тринадцятий. Між молотом і ковадлом	616
Розділ чотирнадцятий. Російська школа влучної стрільби	628
Розділ п'ятнадцятий. Маленька війна на околиці Львова	642
Розділ шістнадцятий. Неспокій на лаврах	650
Розділ сімнадцятий. Два втрачених кохання	665
Розділ вісімнадцятий. Гарне чернівецьке товариство.	676
Розділ дев'ятнадцятий. Баламут	687
Львів, листопад 1916 року, вулиця Личаківська.	696
Коментарі.	702
Література	708

ОФІЦЕР ІЗ СТРИЙСЬКОГО ПАРКУ

Розділ перший. Климентій Кошовий, особа без певних занять	711
Розділ другий. Так починаються війни	733
Розділ третій. Не геройська смерть	741
Розділ четвертий. «Der tarferkeit»	758
Розділ п'ятий. Пригоди трупа в Стрийському парку	771
Розділ шостий. Магда в сутінках.	788
Розділ сьомий. Пані з царства тиші	795
Розділ восьмий. Вода в ступі	811
Розділ дев'ятий. Флячки в «Сан-Сусі»	817
Розділ десятий. Колеги, партнери, добрі приятелі.	824
Розділ одинадцятий. Білявий та чорнявий	834
Розділ дванадцятий. Пізно....	846
Розділ тринадцятий. До приємного болю	859
Розділ чотирнадцятий. Без жодного пострілу	865
Розділ п'ятнадцятий. «Фейгале, моя Фейгале!»	876
Розділ шістнадцятий. Маленький шпиталь на Личаківській	892
Розділ сімнадцятий. Паперовий спадок пані	903
Розділ вісімнадцятий. Один із трьох	911
Розділ дев'ятнадцятий. Тризна Йозефа Шацького	920
Львів, листопад 1918 року	928
Коментарі.	932
Література	938